

— Λοιπόν άκουσε τη, Φιφή μου.

Μαρίκα μου,

Θυμάσαι τού κήπου σου τή φράχτη; Θυμάσαι και τ' άγκάθια της; "Αχ τ' άγκάθια τού κήπου σου. Αυτά σήμερα μου κεντούνε τήν καρδιά και μου τήν αίματώνουν άλύπητα.

Πότε μαζί θά βγοῦμε παίζοντας μιάν άνοιξη στον άνοιξιμένο κάμπο για νά μάσουμε λουλούδια και νά φτιάσουμε παρθενικά άμύρανα στέφανα τής άγάπης μας και τού καημού μας; "Αχ πότε καθισμένος σιμά σου θά γλυκοσθάνομαι όλη τή χάρη τής καρδιάς σου, τήν άγνότη τής ψυχής σου, τού λούλουδο τής όμορφιάς σου; "Αχ πότε κ' οί δυο θά χαθοῦμε στο παναιώνιο τού ησυχου πέλαγο τής παντοτινής άγάπης και εὐτυχίας, πού βασιλεύει ή παρθενιά τής ψυχής κ' ή γαλήνη τής σκέψης;

"Αχ, σύ μονάχη τού ζέρεις.

Ο ΑΛΕΞΑΝΤΡΟΣ ΣΟΥ

— Νά, άκουσε τώρα και τού ποιήμα. Είναι και τούτο άπλό κι' άξέγνιστο.

Σ' Ήθέρνα

"Ηθελα κύκνος νά γενῶ
Ν' άρθῶ στο περιγιάμι
Στά μυρισμένα άνάμεσα
Λουλούδια νά κουβῶ,
Και σάν διαβαίνεις νά πειῶ
Στήν τρυφερή σου άγκάλη,
Νά παίρνω απ' τή χείλη σου
"Ενα φιλή άνοιβό.

Και τὰ φτερά ή άγάπη σου
Τ' αδύνατα νά βιάση
Που ν' ανεβῶ στα σύγνεφα
Στά βάθη τ' ουρανοῦ,
Κι' άκούμα πιῶ ψηλότερα
'Εκεί πού σώνει ή πλάση
Νά πάγω νάβρω τήν πηγῆ
Τ' αδάνατου νεροῦ.

Και νὰ σ' τὸ φέρω νὰ τὸ πιῆς
'Αθάνατη νὰ γίνης,
Βασίλισσα πεντάμορφη
'Όσο δὲ βάζει ὁ νοῦς,
Κ' ἐμὲ ὁ τάφος ὡς δεχτῆ,
Μὰ σὺ πάντα νὰ μένης

Του κόσμου τὸ προσκόνημα
Σὲ χρόνους μακρυνούς.

*Ένας μικρὸς ποιητὴς

Αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ ἥλιος κατακόκκινος ἄρχιζε νὰ κρύβεται στὴ δύση ρήχοντας άνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δειντῶν λίγες χρυσῆς ὑστερνῆς ἄχτινες μὲ τὸ φλίσβισμα τοῦ ἄπαλου ἀγέρα. Τὰ πουλιὰ κουρασμένα ἔπαυαν σιγαλὰ τὰ τραγούδια τους κ' ἡ φύση κουρασμένη κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς σιγῆς σιγὰ ἠσύχαζε φορῶντας τὸ ἀχνόμαυρο μαγνάδι τῆς.

"Ένας σιγαλὸς μονότονος ἦχος σίμαντρου ἀκούεται: τώρα στὴν σιγαλιά τοῦ κάμπου, σὰ μιὰ φωνὴ μυστικὴ καὶ οὐράνια πού στά βάρη τῆς ψυχῆς δυνατὰ σοῦ λείι, προσκόνινα ἀνθρώπινο πλάσμα τὴν Παναιώνια 'Αγάπη.

ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Κίρκουρα 1905
Τρυγητής

Κάποιος ταξιδιώτης εἶπε σ' ἕνα λογιώτατο:
— Τὸ ποτάμι συνεπῆρε τὸ χωράφι σου.
Και ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε:
— Καὶ τί μὲ μέλλει;

Κάποιος λογιώτατος συναπαντήσαντας τὸ γιατρό του τοῦ εἶπε:
— Νὰ μὲ συμπαθῆς πού δὲν ἐρώσησα.

Κάποιος λογιώτατος, μαθόντας ὅτι ὁ κόρακας ζῆ ἀπάνου ἀπὸ διακόσια χρόνια, ἀγόρασε ἕναν και τὸν ἔθερε για δοκιμῆ.

Μιὰ φορὰ ὁ Μιστριώτης θέλοντας νὰ πιάσῃ ἕνα πουτικὶ πού τούτρωγε τὰ βιβλία, δάγκασε ἕνα κομμάτι κρέας καὶ κήθησε ἀντίκρου του.

Κάποιος λογιώτατος ἰδόντας ἀπάνου σ' ἕνα δέντρο σπουργίτια, ἀροῦ πῆγε κρυφὰ ἀπὸ κάτου ἔπλωσε τὸ σακάκι του καὶ σκυῖους τὸ δέντρο για νὰ τὰ πιάσῃ.

Κάποιος λογιώτατος ἀγόραζεν ἄλογο, κι ὅταν ἦρθε ἕνας ἄλλος καὶ τὸ κοίταξε στὰ δόντια, ὁ λογιώτατος τοῦ εἶπε:

— Τὶ τὸ κοίταξες στὰ δόντια; κοίταξέ το πῶς τρώει καὶ περπατᾶει.

Κάποιος λογιώτατος θέλοντας νὰ μάθῃ τὸ λόγ του νὰ μὴν τρῶῃ πολὺ δὲν τούδανε ταῖνι. Κι ὅταν τὸ λόγο ψόφησε ἀπὸ τὴν πείνα ἔλεγε:

— Τὶ δυστυχία! τώρα πούμαθε νὰ μὴν τρῶῃ τὸ εὐλογημένο πῆγε καὶ ψόφησε.

λος;.. Μὰ τὰ χέρια μου νοιώθε τα σάν τὰ φτερά τού ἄητου νὰ σοῦ σαλπίζουνη στὴν καρδιά, νὰ σοῦ τρουμπετάρουνη τὴ δύναμή μου... Καὶ εἶνε σάν τὰ σπαθιά τ' ἀκονισμένα πού σκίζουνη λαβωματιῆς στον ἄθερα λαμπερές... Μὰ ἐκεῖ δὲ στᾶει τὸ αίμα παρά στὴ φέξη τῆς κόψης... Καὶ σὲ σένα ἔτσι θέλω νὰ δράμη μέσα σου τὸ χέρι μου, λαβωμένο, πού αὖριο θά βρωμαῶ σάν τὸ θρασίμι, πεθαμῆνος... "Άκουσ με πού σ' τὸ κηρύνω στον αἶωνα κι' ἄμῃν νὰ φωνάξης μιὰ καὶ καλή, νὰ ἰδῆς μὲ τὰ μάτια σου τὴν όμορφιά της καὶ νὰ κλείσης τὰ δικὰ σου σάν πλάκα τάφου... Εἶσαι μεθυσιμένος τᾶχα ἀπὸ τὸ κρασί της, τὸ κρασί πού σὲ κερνάει μὲ τὰ χέρια τρεμουλιασμένα στον τρόπο τῆς ἄμαρτίας;.. Εἶσαι λαβωμένος ἀπὸ τὴν ξεμουτερῆ της σαῖτα, καὶ ζαρώνεις ἐδὼ ἀμύλητος; καὶ σφίγγεσαι στὴν ψυχὴ σου πεδουκλωμένη; Σάν τ' ἄλογο τὸ γέρικο, τὸ σκελεθρωμένο, τῆρξ τὰ λειβάδια μὲ μάτι βουρλωμένο, τὰ λειβάδια πού ξατρεύει πηλαλώντας ἡ καμαρωμένη σου;.. Καὶ σταματᾶς ἐδὼ, ἄπραγος καὶ βαλαντωμένος! Τότες καλλιο νὰ ξαφνιαστῆς καὶ νὰ ὀρηθήσης, καὶ νὰ ξεφωνήσης βλέποντας πῶς δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὴν ἰδῆς... Νά ἐδὼ στο σκοτάδι κρύβεται, καὶ σάν εἶσαι ἄνθρωπος ἐσὺ ἰδὲς τήνε καὶ καμάρωσέ τήνε ἀτόφια, καὶ πάσκισε νὰ κολυμπήσης μέσα στα μάτια της

ούλος, σάν τὸν ἄητο πού κολυμπᾶει στον οὐρανὸ μέσα... Χα! χα! χα! Τὶ λέω, τὶ λέω!.. — "Υστερα σταματώντας, ἔβαλε τὰ δυο του δάχτυλα στο στόμα καὶ σφουρίξε μιὰ σφουριζιά, δυο σφουριζιές, πού ἐκυνθηθήκανε μέσα στο σπῆτι, λυγίζανε σὲ ρειδωσιές, κι' ἀπὲ δαχτυλίδι πέρασαν μέσα στὴν καρδιά μου, ἄναμένο, πύρινο τριπύρινο. Σάφιασμα μέσα στο σκοτάδι, πού λεγα, πῶς ἐχαράχτηκε ἡ σακασιμένη ἄτραπὴ μὲ τὰ χεῖλιά του, βγάνοντας τὸν πύρινον ἀρό, κ' ὕστερα ἐρχότανε τὸ γέλιο του σάν τὴ βροντῆ. Κι' ἀπὲ εἶπε:

"Όμορφα πού εἶναι... Εἶσαι ὥστοσο ζωντανὸς καὶ τὰ χέρια μου σ' εὐλογᾶνε, δὲ σὲ πνίγουνη.. Καὶ μέσα στο βυθὸ τῆς θάλασσας μου σὲ βλέπω... Νά, σὲ βλέπω στο σκοτάδι σάν ἀπὸ κερί καμαωμένο, σάν ἀπὸ ἄβολο κερί... Αὐῶν εἰνὼ καὶ σὺ τίποτα... Αὐῶν στὴν κατωγήσια μου ζωή... Χα! χα! Κι' ἔκου πάλε, Θεανῶ, νὰ σὲ κρᾶξω, νὰ σὲ πάρω στο χέρι, καὶ σὲ χουφτώσω στὴν ἀπλάμη μου, πού σὲ λερώνεις... Κολασμένα εἶναι τὰ χέρια μου, καὶ ἡ ταπεινοσύνη σου θά ψωφίση, ἡ σκυλίσια ταπεινοσύνη σου, στα πόδια μου... Θὰ γειρῆς τὸ κεφάλι χαϊδεύοντάς με... Δὲν τυραγνῶ παρά σὲ θέλω δικιά μου καὶ σὲ συμπαθῶ, τ' ἄκουξ; σὲ συμπαθῶ... Αἴ κύρ-Αντρέια, σοῦ τὸ εἶπα νὰ μὴ μοιάσης τοῦ σκυ-

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10.—Για τὸ ἔξωτε-
ρικό ἔρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κίσκια τῆς Πλατείας Συν-
ταγματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οικονομικῶν
Σταθμοῦ Τροχιόδρομου ('Οφθαλματρεῖο), Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια), στο καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεῖα Στουρνάρα, Ἐξάρχεια),
στο βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Στὸν Πειραιά: Καπνοπωλεῖο Γ. Ξηροῦ, ὁδ. Βου-
δουλάνας ἀρ. 1, σιμά στὴν Τροῦμπα.

'Η συντρομὴ πλερώνεται μπροστά κ' εἶναι ἑνός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΟΥΤΕ

οἱ Βούργαροι οὔτε ὁ Ἡγεμόνας τους—νὰν τὸ
ξέρετε καλὰ αὐτό, ὦ Ρωμοῖ! — δὲ θὰ γίνουνη
ποτὲ ἠρωες ὑπερέτιες, ὅσο κι ἂν τὸν βρίζει
μὲ τᾶρθερα του τάμασιάρενη ὁ Κανελλίδης κ'
οἱ ἄλλοι μεγαλοφαιάτωρες τοῦ τύπου μας.
Νά πού ὁ Ἡγεμόνας τους ταξιδεύει στὴν Ἐθ-
ρώπη για νὰ ΜΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙ. Μὲ τέ-
τιον Ἡγεμόνα τί ὑπερέτι μπόρει νὰ φτιάξει
κανεῖς;

'Ο Φερδινάνδος δὲν ταξιδεύει incognito
ταξιδεύει μὲ ὄλο τὸ νταηλικὶ του σάν Ἡγεμό-
νας. Δὲν πάει στα καμαρίνια τῆς "Όπερας καὶ
τοῦ Φολὶ Μπερζὲ νὰ συχαρεῖ τίς τραγουδίστρες
καὶ τίς μπαλαρίνες; τραβᾶει ἴσια στα Ἡλύσια
νὰ δεῖ τὸ Δουμπὲ καὶ ν' ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα
του, σ' ἐπίσημο δεῖπνο, πῶς ὁ λαός του εἶναι
ἀντρέιος. 'Ο Φερδινάνδος λοιπὸν ταξιδεύει
ὄχι για νὰ διασκεδάσει, μὰ για νὰ διαφευγέπει
τὸ κράτος του.

'Ο Καρκαβίτσας στο περασμένο φύλλο

λιού, παρά ἡ καρδιά σου νὰ εἶναι ἀτσάλι... Μὴν τὴ
σκάξεις στὴν ἀτσάλωπετρα γιατί φωτιές σπιθωβιάει
καὶ καιεί... —Κι' ἔκουσα κάτι πού ἀντήγησε σάν
κουραριὸ πέταμα στο πάτωμα, κ' ὕστερα ἕνα βογγη-
γητὸ ἄνκατωμένο μὲ τὸ γέλιο του, ἕνα βογγητὸ
πονεμένο. "Υστερα γέλιο, γέλιο κολασμένα, κι'
ἀπὲ πάλε κάτι σάν κλάμα μέσα σὲ ὕπνο, βουβό,
σάν ἀπὸ βραχνῶ... Θέ μου καὶ Παναγιᾶ μου, εἶπα,
τί ἔκαμες;.. Ζουρλάθηκες;.. "Ω, πού ἡ κόλπη νὰ
μας καταπιῆ στ' ἀλήθεια, τὸν σκότωσε;.

"Ἐτρέξα στον καναπέ, ἔπεσα ἀπάνου ἀνοίγοντας
τὰ χέρια στα σκοτάδια, στον ἄδειον ἠσίο σου,
πασπατέψα χάμου, καὶ σέρποντας, ψάχνοντας ἰλό-
γυρα, ἀγγίζοντας στα σκαμνιά καὶ στους τοίχους,
χτυπώντας τὸ κεφάλι. Χμπωξά τὸ τραπέζι, καὶ σκόν-
ταψα στα πόδια σου. Συφορα μου! Ἀπάνου σου ἡ
ψυχὴ μου ἔγειρε, καὶ σὺ πῆρα στα χέρια τὸ κεφάλι.
Ἡ καρδιά σου χτύπησε κι' ἄνάσαινε πάντα βα-
ρειά. Ἐβαλὰ τὰ δαχτυλα μου στα μάτια σου; τὰ
βλέφαρά σου ἐπαίζανε πάντα σάν μισοξέψυχη πετα-
λούδα, κοκκαλιασμένη.

— Αντρέα! Αντρέα!.. Ἐῴπνα!.. Αντρέα μου!..

"Υστερα ἀπὸ καιρό. Σοῦ γράφω.

μίλησε για τις καταπραϊκές που σε βροχή τώ-
ρα τώρα πέφτουνε στο βέρο μας. Μιά κα-
τραπακιά. κι απ' τις φίνες μάλιστα, είναι κ' η
πρόποση του Λουμπέ κ' η απάντηση του Φερ-
δινάνδου. Κι όμως τη χονέψαμε κι αυτή δί-
χως να βγάλουμε τσιμουδιά. Και δάχουμε την
αδιαντροπία αύριο να ξαναρχίσουμε τα συλια-
ρίσματα, τα συνειδημένα μας, για την «υπε-
ροχή της Έλλ. Φυλής απέναντι των βαρβα-
ρων όρδων του Αΐμου»

Νάν τή χαϊρόμαστε την υπεροχή μας και
νάν τή φυλάξουμε στη γνάλα μη μās τή φυ-
σουν οι μύγες την κανακάρικη. Και στο με-
ταξύ οι Βούργαροι, δεν περάζει, ως περνάνε
στα μάτια του πολιτισμένου κόσμου γι' «άν-
τροίος» λαός κι ως κερδίζουμε σημάθειες που
τις είχαμε πρώτα έμεις και που τις αφήσαμε
με την άμναλοσύνη μας να χαθύνε για πάντα.

Θά μās πείτε πως οι Βούργαροι εδνυχή-
σανε, κοντά σι' άλλα, νάχουνε και Ήγεμόνα
που να μην αγαπάει τα γλέντια. Λέτε, μαθές,
νάνα απαραίτητος ένας τέιος Ήγεμόνας σε
κάθε έθνος μικρό που θέλει να ζήσει και που
φαντάζεται πως έχει κάπια μεγάλη και ιερή
άποστολή;

ΕΝΑ

πολύ δυνατό όσο κι αληθινό έβρη τυπώθηκε στο
«Ν. Άστυ» την παραμένη Τετράδη για την ιαν-
τοδύναμη Βουλευτοκρατία.

Κάτου από τον άρκετά έκφραστικό τίτλο «Βου-
λευτική υπερτροφία» ή άρθρογράφος αποδείχνη πως
έν ή βουλευτής κατέκτησε παντοδύναμος, σε του το
φταίει ή Πολιτεία με τους υπαλλήλους της που
τους έχει βρωμοσυνειθίσει να μην κάνουν την παρα-
μικρή, νόμιμη πάντα, εύκολία στον πολίτη ή δε
δαύνε στο πλάι του τον προστάτη του βουλευτή.

Τό «Ν. Άστυ» δείχνη και τή γιατριά της
άρρώστιας μας αυτής, με τό γιατρικό του, όσο θα-
ματουργό κι αν είναι, θα πεταχτεί στα σκουπίδια,
αφού κανένας μας δεν τό παραδέχεται πως δεν εί-
μαστε γεροί σε όλα μας, κ' έτσι δε μās χρειάζουν-
ται γιατρικά.

ΟΛΟΙ

οι βιβλιοπώληδες εδώ και στις επαρχίες πήρανε χά-
ρισμα τό προπερασμένο φύλλο του «Νουμά» (άρθρ.
166) που πρώτο πρώτο στην πρώτη σελίδα του είχε

τό γράμμα του κ. Α. Α. για τό βιβλιοκαπηλικό
σκάνταλο του κ. Καλότυχο. Ο συνεργάτης μας,
καθώς θυμόσατε, συβούλευε τους βιβλιοπώληδες να
τραβήξουν τον κ. Καλότυχο στα δικαστήρια και,
χωρίς νάναι βιβλιοπώλης, πρόσφερε από την τσέπη
του εκατό δραχμές για δικαστικά έξοδα. Οι βιβλιο-
πώληδες όμως, καθώς μαθαίνουμε από φίλους μας,
τόσο συγκινηθήκανε από τή σωστή αυτή και σω-
τήρια, για τό πουργί τους, γνώμη, ώστε λίγο ακόμα
και θάνακρηξουν τον καλότυχο βιβλιοκαπήλο...
εύεργέτη τους.

Ότα λοιπόν αυτοί που ζημιώνονται από τα
τέτια δε δίνουν πεντάρα, γιατί να συγκινηθεί ο κ.
Υπουργός που μπορεί τό κάτου κάτου να ύποστη-
ρίξει τή βιβλιοκαπηλεία των υπαλλήλων του από
κομματική ανάγκη;

Μαθαμε και κάτι άλλο, παραπολύ τιμητικό για
τον κ. Καλότυχο. Η άφεντιά του δηλ. πρι χειρο-
πονηθεί άνώτερος υπάλληλος του Υπουργείου της
Παιδείας και Βιβλιοκαπήλος, είτανε δημοδιδάσκα-
λος κ' είχε δυό φορές παυθεί γι' άσυμφίβαστη δια-
φωνή, καθώς αναφέρνανε οι Έπιθεωρητές στην έκ-
θεσή τους. Σε μιá μάλιστα απ' αυτές τις έκθεσες
ή κ. Χαρίσ. Παπαμάρκος, τμηματάρχης τότε στο
Υπουργείο, άποκαλούσε τον κ. Καλότυχο «μεμου-
ρωμένον μεϊράκιον», ίσως γιατί θάχε τή μανία τότε
να μεταχειρίζεται βαριές μυρουδιές, καθώς τόρα με-
ταχειρίζεται μεμυρωμένα μπιλιεστάκια για να πιέζει
τους δασκάλους να μπάζουνε στα σχολεία τα μεμυ-
ρωμένα βιβλία του.

ΤΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Άρθρο του «Κάπιου» που τυπώσαμε σε τέσσερα
φύλλα του «Νουμά» (άρθρ. 163-166) κάμανε άρ-
κετή έντύπωση, καθώς σι' αλήθεια τους ξέιζε, κ'
είπα ή κόπος του φίλου μας που τάγραψε δεν πήγε
στα χαμένα. Έδώ διαδαστήκανε με πολύ ένδιαφέρο,
μα και στις επαρχίες, καθώς μās γράφουν από κει
φίλοι μας, φαίνεται πως συγκινήσανε βαθιά και τους
δασκάλους και κάθε άλλον που τυχε νάν τά διαβάσει.
Σε μιá έπαρχία μάλιστα μαθαίνουμε πως ή Πρόε-
δρος του εκεί Διδακταλικού Συλλόγου θάν τά δια-
βί. άσει σε δημόσια συνεδρίαση νάν τ' άκούσουν όλ' οι
δα σκάλοι.

Ένας από τους πολλούς φίλους που μās γρά-
ψανε γι' αυτά τά άρθρα, φοβόται, λέει, πως δε θά
γίνει ούτε τό παραμικρό από τά τόσα σωστά που

προτείνει ο συνεργάτης μας. Μα ποιος είχε ποτέ
καμιά τέτια έλπίδα; Τό Υπουργείο μας τόρα άλλη
έγνοια, βλέπετε, δεν έχει παρά πως να διορθώσει
τήν Έκπαίδεψη!

ΑΗΘ

μιá κουβέντα πουκανε ή Κανελλίδης με τον Κωστα-
γερακάρη μάθαμε πως ή φονιάς του Ντεληγιάννη
μιλάει τήν καθαρεύουσα καλύτερα κι από τό Μι-
στριώτη ακόμα. Η κουβέντα αυτή τυπώθηκε στους
«Καιρούς» της παρασμένης Δευτέρας κ' είναι να
βάστας τήν κοιλιά σου από τά γέλια.

— «Μετέβην εις τήν κατοικίαν μου, λέει ή Κω-
σταγερακάρης, και εύρον τήν γυναίκα μου και τά
δυστυχή τέκνα μου εις κατάστασιν οίκτράν. Ηρώ-
τησα εάν έφαγον, διότι έγώ δεν είχον ούτε όβο-
λόν...»

Και ή κουβέντα του φονιά τραβάει έτσι, στην
ίδια νότια, και μās κάνει να πιστέψουμε πως ή
πατρίδα μας, κοντά στα τόσα άλλα φρούτα της,
εύτύχησε ναποχτήσει και λόγιους φονιάδες. Άδιό-
φορο τόρα αν ή Κωσταγερακάρης μίλησε της μάννας
του τή γλώσσα κι ή Κανελλίδης του μεταφράσει τα
λόγια του σε άλαμπουρνέζικα.

Η «ΕΣΤΙΑ»

της Τετράδης, μ' ένα ιδιαίτερο τελεγράφημα της
από τή Λόντρα, μās έδωσε τήν καλή είδηση πως
ή Βασιλιάς μου αυτή τή φορά δε θά ταξιδέψει ιπ-
σοδρομιά, καθώς πάντα, στην Άγγλία, κ' έτσι θάν
του γίνει επίσημη ύποδοχή από τον Έδουάρδο και
τον Άγγλικό λαό.

Όταν ή όχτρός μας φέρνεται καλά, δε ζημιω-
νόμαστε νάν τονέ μιμούμαστε. Και να που αυτή τή
φορά ή μεγάλη επιτυχία του Φερδινάνδου στο Πα-
ρίσι μās έδειξε τί πρέπει που και που, έτσι για
κάπια ποικιλία, να γίνεται.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ
ΟΛΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ
Ο ΨΕΥΤΗΣ

Δυστυχισμένη! Θα σου τα γραψω μιá ημέρα να
τα χαρής μέσα σε τραγουδιστά λόγια. Ήτανε γρα-
φτό σου να ζήσης ισύ μακρυά, τόσο μακρυά. Ποιος
ξέρει σήμερα τί θα σκέρτεσαι για μένα, και τί θα
ζή δλόγυρά σου, ύστερα από τότες... Περιμένε πάν-
τα να ξαναγυρίσω. Θα σου τα είπω και γώ μ'
όσπρα μαλλιά, κάτου από τον ήσκιο του πάντα, τον
ήσκιο του τον προγονικό. Τώρα δεν ήθελα άλλο,
παρά να σε ιδώ μιá ημέρα, και θάν τό θελήσω πλειό-
τερο να γείνη. Να γυρίσω στην άκρογιαλιά μας,
και θαρρώ, και τό πιστεύω, πως ή Γιάννης πάντα
θά σου φέρνη τά λουλούδια του, και πως πάντα
κείνος θά τραγουδάει, ή μοναχός που θά τραγουδάη
όληνύχτα... Έλα να πάμε στο γικλό!...

Καλή άντάμωση
Αντρέας

Κέρκυρα 1905.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΥΧΙΑΔΗΣ. Μπορείς, Φιλοκλή, να μου πής
τί είναι αυτό που κάνει τους πολλούς ν' αποθυμούν
τήν ψυχή, ως που κ' οι ίδιοι να έσχαριστιούνται,
έταν δε λένε τίποτα σωστό, και να προσέχουν πα-
ραπολύ σε κείνους που δηγιούνται τά τέτοια;

ΦΙΛΟΚΛΗΣ. Πολλά είναι, Τυχιάδη, τά όσα
αναγκάζουνε μερικούς ανθρώπους να λέν ψέματα για
τό σωφέρα τους.

ΤΥΧ. Αυτά δεν έχουν καμιά σέση, καθώς λέει
κι ή λόγος, μήτε σε ρώτησα για όσους από ανάγκη
λέν ψέματα; γιατί αυτοί βέβαια μπορεί να συχωρε-
θούν, ή καλύτερα, μερικοί απ' αυτούς είναι και
αξιέπαινοι, όσοι ή όχτρους ξεγέλασαν ή για τή σω-
τηρία τους μεταχειρίστηκαν τέτοιο μέσο στις συφο-
ρές. καθώς έκανε πολλές φορές κι ή Όδυσσεύς και

για να γλυτόνη τή ζωή του και για να σιγουράρη
τό γυρισμό των συντρόφων του. Μα σου λέω, φίλε
μου, για κείνους που χωρίς ανάγκη προτιμούν τό
ψέμα από τήν αλήθεια, νοιώθοντας έσχαριστήση με
τούτο κ' επιμένοντας σ' αυτό χωρίς καμιά βιαστι-
κήν ανάγκη. Θέλω λοιπόν να μάθω για ποιάν ώφέ-
λεια αυτοί λένε τό ψέμα.

ΦΙΛ. Μπα! αλήθεια, έχεις ανακαλύψει τόρα
τίποτα τέτοιους, που τόχουν από φυσικό τους να-
γαπουν τήν ψευτιά;

ΤΥΧ. Και παραπολλοί είναι οι τέτοιοι.
ΦΙΛ. Μα τί άλλο λοιπόν παρά άνοησία πρέπει
να παραδεχτούμε ότι είναι σ' αυτούς ή άφορμή να
μην λέν αλήθεια, αφού προτιμούν τό χειρότερο από
τό καλήτερο;

ΤΥΧ. Τίποτ' απ' αυτά; γιατί έγώ μπορώ να
σου δείξω πολλούς, φρόνιμους ως προς τάλλα και
μεγάλους στο μυαλό, που δεν ξέρω πως τους έχει
κυριέψει αυτό τό κακό κι' αγαπούν τό ψέμα, ως
που να λυπάμαι, πως τέτοιοι άνθρωποι, ένώ είναι
καλότατοι σ' όλα, έσχαριστιούνται όμως να γελάνε
και τον έαυτό τους κι όσους τους πλησιάζουνε; γιατί
ισύ πρέπει να γνωρίζης καλύτερ' από μένα ότι κείνοι
οι παλαιοί, ή Ηρόδοτος δηλ. και ή Κτησίας ή Κνί-
διος και πριν απ' αυτούς οι ποιητάδες κι ή ίδιος ή